

Ros hasana

Csak azt felejténém el végre,
amire nem akarok emlékezni.

*

Még álmomban is alig állsz szóba velem.
Elfutsz előlem,
hiába fognám meg kezed,
elfolyik ujjaim közt, mint a víz.

Sikamlós hal minden, ami elmúlt.
Úgy szaladsz tőlem, mint Daphné Pán elől.

*

Hiányzik, ahogy néztem, mikor öltözöl.
Ahogy szemem előtt nyerted el, mint a virágzó fa, díszedet,
ahogy szemem előtt hullt le rólad, mint az őszi lomb,
és feltártad előttem aranyló kertedet.

*

Elnehezül a kezem.
Elnehezül a kezem.
Elnehezül lassan mindenem.
Szét kéne folyni, mint a festék,
de nyomom ne maradjon semmi sem.

Zavaros folyóba dobáltam zsebeimből mindenem.
Szép lassan elmerül,
feloldódik, mint kávéban a tejpor.

*

Úgy várom, hogy újra nyíljon az üveg,
vagy szisszenjen a doboz.
Már jobban, mint hogy sóhajts,
és melltartód leveds.

Hasadt feleink közé befolyik a szesz,
összetartja őket, mint téglákat a malter,
kitágul és lüktet tőle a seb,
mintha marná vízével a tenger.

*

Fekszem az ágyon,
részeg hullámok ringatnak,
visznek messze, mint a folyó.

Ha tükrébe nézek, újra látom arcodat,
míg, mint a nehéz kő,
nem jön az ébredés:
szemeid szétrebbenek, mint a varjak,
göndör hajad szétszéled, mint a birkanyáj,
elhaló hangod szétcsurog fülemben, mint a méz.

*

És látod, elhagylak lassan téged is, mint az altatót,
kivel többet aludtam, mint veled.
Hiányozni fog, ahogy kipattintom a levélből,
mint ahogy az óvszert bontottad,
fogaddal tépve fel, mint ki kézigránátot biztosít ki.
Hogy féltem, hogy utoljára látom,
ahogy testeden végigfut a rángás,
és kiadod sóhajod, mint melegét a kályha.

*

Nézem a folyóban hullámzó tükörképem,
mint tévében a zavaros adást.
Belevágok egy kavicsot,
a víz betörik csörömpölve, mint az ablak.
Tört képem viszi a folyó,
mint az apró morzsákat.

Olyan szeretnék lenni, mint a Bölcs Salamon,
mikor még nem tudta, hogy minden hiábavalóság.

Alszol

Neked most a legjobb.
Alszol.
Nem gondolsz rám, nem zavar,
hogy nem látsz.

Üres üvegekben mérem az időt,
most múlt éjfél.
Csak azt felejténém el végre,
amire nem akarok emlékezni.
Bárcsak túllennék rajtad is, mint a hányáson,
és reggelre kijönnél belőlem, mint a pia.

*

Unom már ezt az elnyútt várost,
nem is város, csak puszta törmelék,
lassan vánszorognak az utcák, mint a gleccserek.
Emléked aknáival van tele a város.
Ha megiszok még néhány üveggel,
hangodban újra hallom a bombákat,
mint ütéseket a víz alól.

*

Emléked aknáival van tele a város,
rálépek mindig, mint az üvegszilánkokra.
Az éjszaka ma is úgy szakadt nyakamba,
mint középkorban a szennyvíz.

Hiába keresem nyelvem hegyén a szavakat,
nem találok semmit,
elfogytak, mint zsebemből az apró.

— — —

Fáj a torkod, mintha körmök kaparták volna fel.
Sápadt szeszektől zúg a fejed,
zörögnek benned az elmúlt napok,
mint az üres üvegek.

Ismeretlen városban vagy.
Minden ember szürke
és valami érthetetlen nyelven beszél,
sárgult újságlapok mind a szemeik.
Csontos kezeiden kívül
nincs zsebeidben semmi sem.
Kérdezősködni hiába próbálsz,
szikrák pattognak csak száraz torkodból,
akárhogy erőlködsz.

Új le a padra,
hátha reggelre elmúlik az egész,
vagy ha nem,
már az se baj.

Miért nem láttam, hogyan 1917-18

„Ki volna az, ki lepillant, mint a hajnal,
szépséges, mint a hold,
fényes, mint a nap
és reszkettető, mint a lobogós hadi tábor?”

Énekek éneke 6,10 (Ford. Bernáth István)

Chagall *A séta* című képét láttam meg az oroszkönyvemben:
maga Chagall és első felesége, Bella Rosenfeld.
Úgy néztek ki, mint mi ketten.
Bécsben állították ki nemrég, az Albertinában,
terveztük is, hogy megyünk,
már nézegettem a szállást.

De nem vettem észre,
nem néztem meg eléggé a képet,
hogyan ezek tényleg mi vagyunk:
gyönyörű vagy, mint Bella Rosenfeld,
forró, déli véred,

dús, göndör hajad, –
de miért nem vettem észre,
hogy ezen a képen csak nekem ér fülig a szám,
hogy te már rég messze nézel,
mosolyod mögött bujkálsz, mint egy sánokban.
Miért nem láttam, hogy csak én akarok piknikezni,
te repülnél már messze,
mint gyerek kezéből a léggömb.

Miért nem láttam, hogy 1917-18 van,
miért nem vettem észre, hogy dúl a forradalom, a háború,
miért nem láttam előre, hogy jön majd egy ennél is nagyobb, újból,
hogy '44-ben meghal Bella,
hogy Helsinkiből csak szakítani jössz haza.

Ha tudtam volna, Ilja Maskov *Székből ülő nő* portréjáról írok.
Budapesten volt kiállítva nemrég.
Amikor szemébe néztem, mint a tiédben,
csak a lüktető Balkánt, a fűszeres keletet láttam,
honnán sejthettem volna,
hogy hátad mögött már készülődnek, és jönnek sereggel a tatárok, törökök,
pedig már láttam rajtad a katonazubbonyt,
feszés, bástyaként meredő melleidet,
izzó, fekete, lőporszínű szemed,
és nem tudtam, hogy fejedben már rég kész vannak a szavak,
melyek, mint a nomád hordák,
parancsra csontig rágják húsomat.